

Milada Mojsejová, rozená Voláková, se narodila 13. května 1952 v Příbrami. Její rodina ve 20. letech koupila pozemek a otevřela zde zahradnictví, které je i přes útrapy 20. století stále v majetku rodiny.

Život paní Volákové ovlivnil zážitek z dětství. Její babička Anna Voláková jí vyprávěla příběh jejího zavřeného příbuzného. Paní Voláková jej jako malá holka vyhlížela v autobuse, který jezdil kolem jejich domu s vězni do práce. Právě pohled do autobusu ji inspiroval k vytvoření jednoho jejího obrazu. Paní Voláková se celý život věnuje grafice a umělecké tvorbě. Dnes vede galerii v Potoční ulici v Příbrami.

„Babička mi říkala, kdy jedou, a já utíkala za barák na takovej plácek a oni na sebe ty autobusy čekaly a já jako to dítě jsem tam prostě čekala, abych viděla, protože jsem chtěla vidět toho máho příbuzného, kterej tam mohl někde sedět, a já nevěděla, jak vypadá.“

Po základní škole se vyučila pánskou krejčovou, poté studovala jeden rok v Brně. Po návratu do Příbrami šila přátelům a rodině nejnovější módní trendy.

Takto vzpomíná na události roku 1968.

„Jednou jsem zažila hrůzu, teda jednou, že když jsem tam zrovna popisovala něco se sestrou na silnici...“

Za chvíli kolem projížděli vojáci.

„Teď voní teda jako když nás viděli, jsem si říkala, že je konec, tak voní normálně vzali ty samopaly, bylo jich, já nevím, fakt několik na těch vozech, na to nezapomenu, mířili na nás těmi samopaly a pomaloučku takhle jeli a teď jsem tady jenom čekala, že normálně budou střílet.“

V 70. letech pracovala v divadle jako výtvarnice. Věnovala se i vlastní tvorbě, kterou občas mohla i vystavit. V divadle vytvářela propagační plakáty a poutače.

V roce 1989 se jako jedna z prvních zapojila do událostí sametové revoluce v Příbrami. Roznášela letáky a lepila plakáty. Organizovala meetingy v divadle, kde diskutovali herci s diváky o situaci v Čechách. Sabotéři se jim akce snažili překazit, několikrát zkusili zapálit divadlo.

K malování a tvoření Paní Volákovou vedla:

„Vod přírody asi chuť, čoveče, tak jako mě to strašně bavilo jako dítě.“

Inspirací pro její obrazy jsou příběhy a zážitky z rodiny.

Její životním mottem, kterým se řídí, je:

„Chvátej pomalu.“